

Het Epos van de Giraf

Het Epos van de Giraf

Tom Raes

Schrijver: Tom Raes
Coverontwerp: Tom Raes
ISBN: 9789464851274
© Tom Raes
Jaar van uitgave: 2023
Uitgegeven via Storyland

Opgedragen aan de verkopers van
opblaasbare orka's van wie ik mogelijks de
omzet heb doen dalen.

1 Agent

Chauffeur draaide nerveus aan het stuur terwijl zijn twee passagiers op de achterbank beïden boven een emmer hingen. Hun gezichten waren waarschijnlijk lijkbleek, maar dat was moeilijk te zien doorheen de kleine openingen in hun bivakmuts. De roestige rode Fiat Panda slingerde door de stad en zijn aanhangwagen volgde kreunend maar gehoorzaam. De ontvoerde giraf, vastgeketend in diezelfde aanhangwagen, protesteerde tevergeefs en onderbrak haar protest enkel in de bochten om zich te focussen op het bewaren van haar evenwicht. In een verdienstelijke poging om de giraf onherkenbaar te maken, had Chauffeur haar ook een bivakmuts opgezet. Net toen de drie gangsters geloofden in het slagen van hun opzet, hoorden ze een luide sirene vanachter zich opdoemen.

‘Flikken achter ons!’ riep Ronny, de minst misselijke van de twee handlangers radeloos, ‘Wat doen we nu?’

Chauffeur liet de auto geleidelijk aan tot stilstand komen en fronste. Zijn korte grijze stoppelbaard prikte aangenaam in zijn handen toen hij peinzend over zijn hoekige kin wreef.

Een dikke agent stapte uit de geparkeerde politiewagen en schroefde zijn kepie vast op zijn kwabbige hoofd. Hij waggelde langs de aanhangwagen en keek met open mond omhoog naar de onherkenbare giraf. Chauffeur draaide zich om naar zijn handlangers.

‘Snel, mutsen uit!’

Ronny en Rudy trokken de muts van hun hoofd. Chauffeur nam de bivakmutsen en verstopte ze samen met zijn eigen muts in het handschoenenkastje. De agent klopte op het bedampte raam van de Panda. Chauffeur draaide het raam naar beneden.

‘Goeiemorgend heren. Wat denken we dat we aan het doen zijn?’ zei de agent met extra “d” aan zijn begroeting in een poging om wat meer autoriteit uit te stralen. Hij bukte zich zodat hij nog steeds met opgeheven hoofd naar binnen kon turen. ‘Uw rijbewijs en documenten alstublieft!’

‘Goeiemorgen meneer de agent,’ zei Chauffeur terwijl hij de verzekeringspapieren van de Panda onopgemerkt van onder de bivakmutsen uit het handschoenenkastje probeerde te schuiven.

Een van de mutsen bleef onhandig aan een hoek van de papieren hangen en viel op het flauwe lichtje van het kastdeurtje die de

binnenkant net niet genoeg verlichtte om nuttig te zijn. Agent scheen met zijn veel te grote staaflamp naar binnen toen hij iets uit het handschoenenkastje zag vallen.

“HIK!” hikte Rudy.

‘Pardon? Zei u iets?’ vroeg Agent terwijl hij zijn korte nek door het raampje richting de achterbank strekte en met zijn felle lamp op de twee bleke bezwete gezichten scheen.

‘Ik? ... “HIK!” nee hoor, ik, “HIK!” hikte alleen maar.’

‘Ahzo, ik dacht even dat u zei dat jullie illegale giraftransporteurs waren.’

‘Nee hoor,’ antwoordde Ronny, ‘dat zei hij absoluut niet. Neem het hem alstublieft niet kwalijk meneer de agent, hij heeft een chronische hik.’

En dat was de waarheid. Telkens wanneer Rudy onder hevige stress kwam te staan, barstte het hikken los en kon het wel weken aanhouden.

‘Oei! Is dat iets medisch?’ vroeg Agent eerder nieuwsgierig dan bezorgd terwijl hij de documenten van Chauffeur aannam.

‘Ze weten het niet,’ zei Rudy, ‘het is begonnen na mijn accident een paar jaar terug. Ik was toen naar een filmpje op mijn smartphone aan het kijken. Er zat een eekhoorn op een

ventilator terwijl hij een kakske legde. Door de wind van de ventilator vloog het kakske in de lucht en landde het op een andere eekhoorn die in de buurt zat. Daar moest ik zo hard om lachen dat ik met mijn auto tegen een boom knalde. Sindsdien heb ik de chronische hik en een eekhoornfobie.'

'Hmm, dat lijkt mij toch iets medisch ... maar wacht eens, u was daarnet toch zeker niet op uw GSM aan het kijken terwijl u achter het stuur zat hé?'

'Nee, nee hoor!' "HIK" hikte Rudy, 'Door mijn aandoening mag ik niet meer naar filmpjes op mijn smartphone kijken en ik "HIK" zat zoals nu gewoon op de achterbank,' "HIK" antwoordde Rudy onschuldig.

Agent richtte zich aarzelend terug naar Chauffeur.

'Goed, uw papieren zijn in orde, maar waar zijn die van uw Giraf?'

'Ik ben blij dat u er zelf over begint,' fluisterde Chauffeur, 'dat criminele beest houdt ons al sinds 9 uur deze morgen onder schot.'

Met half dichtgeknepen ogen en gekrulde lippen keek Agent hem doordringend aan.

'Dat lijkt mij nogal onwaarschijnlijk!' mompelde hij bedachtzaam.

‘En toch is het zo en niet anders,’ begon Chauffeur. ‘Als u het niet gelooft, bekijk haar dan maar eens van dichtbij. Waarom zou een giraf anders een bivakmuts op hebben?’

Met de handen in de zij stapte de agent kordaat op de giraf af. Giraf zwiepte met haar staart toen de in blauw ingepakte man haar intieme bubbel doorprikte. Even stonden ze elkaar met grote ogen aan te staren, de agent vanonder zijn kepie en de giraf doorheen haar bivakmuts. Het was de giraf die uiteindelijk het woord nam:

‘Kijk eens aan, een wandelende vetbol!’ scandeerde de vuilgebekte giraf en ze zwiepte opnieuw ostentatief met haar staart.

De kwabbige agent stond als met zijn ballen aan de kasseien genageld.

‘Nog een stap dichterbij en ik schiet!’ provoceerde Giraf toen ze zag dat de agent als een massief blok marmer bleef staan.

Bij deze uitspraak schoot Agent wakker uit zijn geafronteerde toestand en wrikte met zijn worstige vingers zijn pistool uit zijn holster. Hij nam een stabiele pose aan alsof hij anders zou weggrollen door de terugslag van het schot.

‘Poten omhoog, nu!’ riep Agent, ‘en trouwens, ik kan er niet aan doen dat ik zo dik ben,

ik heb cellulaire lipofilie. Mijn vetcellen hebben geen controle over hun vetproductie. Dat is iets medisch.'

Dit zinnetje had Agent vanbuiten geleerd toen hij zes jaar oud was. Hij had het ontelbare keren voorgedragen wanneer hij voor de zoveelste keer gebruikt werd als levend springkasteel door roodharige pestkoppen met konijntanden.

'Bovendien ben ik vegetariër,' zei Agent met enige trots.

Giraf die nog steeds vastgeketend stond in de aanhangwagen, greep naar een van de half-automatische AK47 wapens die naast haar lagen. Al snel beseftte ze dat het geweer niet voor giraffen ontwikkeld was en dat het haar zonder opponeerbare duimen en wijsvingers niet zou lukken om het vast te nemen. Daarom ging Giraf terug over in het afvuren van beledigingen.

'Hoe is een grasetende boulette als jij ooit toegelaten tot de politieschool?'

De agent kookte van woede en het natuurlijk roze op zijn gezicht sloeg langzaam om in lichtpaars. Het begon te regenen. Dikke druppels kaatsten van de blauwe kepie op zijn brede schouders.

Oog in oog stonden ze tegenover elkaar, een uitwendig stilleven dat enkel doorbroken werd door de lauwe regen. In het hoofd van de agent wemelde een kolkende massa van zure woede en tegelijkertijd was de kop van de giraf gevuld met minachting die stamde vanuit haar kalvertijd. Giraf was opgegroeid in de zoo buiten bereik van andere soortgenoten omdat haar moeder overleden was vlak na haar geboorte. Haar vader was tijdens de zwangerschap al naar het buitenland vertrokken om zijn droom als gangsterrapper achterna te gaan. Giraf werd uit medelijden door de dierenverzorgers elke dag verwend met een uitgebreide Shiatsu nekmassage. Daarom geloofde ze oprecht dat levende wezens respect verdienden naargelang de lengte van hun nek en dat respect zou ze dan ook afdwingen. Het was om die reden en geen andere dat ze alle mensen als haar onderdanige slaven beschouwde. Eens had ze een documentaire gezien waarin Afrikaanse stammen dit respect probeerden af te dwingen door hun nek te verlengen met metalen ringen die ze geleidelijk aan onder hun kin stapelden. Andere stammen probeerden hun gebrek aan lange nek te compenseren door hun onderlip te vergroten of hun oogleden te piercen. Compleet absurd vond Giraf, maar het bevestigde

wel het lange nek principe. Dus ging Giraf te allen tijde met opgeheven hoofd door het leven, ook al voelde ze zich meestal alsof ze haar hoofd liever in een diepe put onder de grond wou steken.

Dit keer doorbrak Agent als eerste het gespannen stillevens. Kordaat stapte hij terug naar de voorkant van de auto en klopte op het bedampte raam van Chauffeur. Chauffeur draaide het raam terug naar beneden en probeerde uit het gezicht van Agent af te lezen of ze zouden moeten vluchten of niet. Met zijn hand op de sleutel in het contact wachtte hij geduldig af. Agent zette een klein leesbrilletje met ronde glazen op zijn aardpeervormige neus en nam een tablet die aan zijn heupriem naast het pistool en de zaklamp bevestigd was. Hij tikte gefocust en met samengeperste lippen een aantal zoektermen op het scherm. Tussen elke letter door knipperden zijn ogen met schichtige bewegingen richting de chauffeur van de rode Panda om er zeker van te zijn dat de verdachten niet zouden vluchten. Uiteindelijk borg hij de tablet terug op in het lederen tasje aan zijn heupriem en glimlachte ernstig vanonder zijn brilletje naar Chauffeur.

‘Jullie giraf staat niet gesignaleerd en heeft ook geen strafblad, maar ik zal jullie het voordeel van de twijfel geven. Het is duidelijk dat deze giraf een acuut gevaar vormt voor de maatschappij. Lachen met iets medisch is een ernstig vergrijp! Het is een onfortuinlijke situatie, maar ik zal uw aanhangwagen en giraf in beslag moeten nemen.’

Chauffeur ontspande en draaide zich naar Agent.

‘Meneer de agent, u hebt volledig gelijk! Ik wil u zelfs persoonlijk bedanken om ons te bevrijden uit de klauwen van die vuilgebekte giraf. We mogen van geluk spreken dat een alerte man van de wet zoals u ons pad heeft gekruist!’

‘Geen dank,’ bloosde hij terwijl Chauffeur de motor startte en het raampje van de Panda al terug dichtdraaide.

Agent koppelde de aanhangwagen los en sleurde het geheel met protesterende giraf naar zijn politiewagen. Chauffeur, Rudy en Ronny en de rode Fiat Panda verdwenen in een waas van regendruppels tegen een achtergrond van grijze gevels en dat was dat.

Nog voor de dikke agent zijn auto startte, zette hij de sirene op om het vloeken van Giraf niet te moeten aanhoren. Via de politieradio in de

wagen communiceerde hij zijn vangst naar het commissariaat. Het antwoord was onmiskenbaar enthousiast en op de achtergrond klonk zelfs gejuich. Doorheen de stad werd zo de rust van de regen verstoord door een vloekende echo die amper overstemd werd door een sirene. Hier en daar openden de mensen een raam om te zien waar het lawaai op dit uur vandaan kwam. meer dan twee bejaarde koppels dachten dat het circus in de stad gearriveerd was en beeldden zich al de grote kleurrijke tent op het marktplein in. De volgende dag zouden ze nietsvermoedend hun kleinkinderen als verrassing meenemen naar het circus, om dan uiteindelijk zelf het meest verrast op het lege marktplein aan te komen. Ze zouden dan om hun eigen teleurstelling te verbergen een gekookt ei kopen voor de kinderen bij Enoeuf, het enige café op de markt dat iets anders te eten serveerde dan ingelegde augurken. Daaruit zou de uitbater van Enoeuf verkeerdelijk afleiden dat de vraag naar gekookte eieren fors zou stijgen, met als gevolg dat de plaatselijke eierboer gouden zaken zou doen. De arrestatie van Giraf zou de hele gemeenschap ten goede komen en dat zouden de boeren alvast beamen.

2 De Snor

Nadat Chauffeur zijn handlangers, Rudy en Ronny, thuis had gebracht, reed hij langzaam voorbij de slapende huizen die bewaakt werden door het gele natriumlicht van de straatlantaarns. Tijdens de rit mijmerde hij zoals gewoonlijk gedesillusioneerd over zijn matige bestaan. Hij was geen jonge, maar ook geen oude man, niet te groot, niet te klein, niet olie-dom, maar ook niet hoogbegaafd, niet psychopathisch maar ook niet erg empathisch, niet geliefd, maar ook niet gehaat, niet erg goed in minigolf, maar ook niet barslecht. Het enige wat misschien bovengemiddeld was, was de grootte van zijn neus en zelfs dat was een twijfelgeval. Los van de discussie of zijn neus nu bovengemiddeld was of niet, was hij werkelijk in alles de onopvallende matige middenmoot. En ook al is dat op zich eigenlijk wel uitzonderlijk en bovengemiddeld, die allesoverheersende middelmatigheid stompte hem af tot hij wegzakte in een moedeloze onrust.

Ergens was hij opgelucht dat de ontvoering van Giraf mislukt was. Zonder de aanhangwagen, zijn handlangers en de bivakmutsen leek de hele ervaring op een ingebeeld scenario van

een slecht idee. Hij parkeerde zijn kleine auto in een garagebox die hij huurde van een kale man met een grote snor die nooit iets deed zonder op alles voorbereid te zijn. Zo had De Snor dus ook al een garagebox gekocht voor hij een auto had. Na al het voorbereidend werk van verzekeringspapieren tot kleurspecifieke wax voor de metaalblauwe gezinswagen die hij zou kopen, was hij tot het besef gekomen dat hij geen plaatsen had om naartoe te rijden. Hij had evenwel geen vrouw of kinderen die hij naar die plaatsen kon brengen. Door dat inzicht was De Snor zo terneergeslagen dat hij in zijn opmaatgemaakte doodskist ging liggen wachten om te sterven. Een tweede kist, die naast de zijne stond, was veel langer en breder, want de vrouw die hij niet had kon veel groter en dikker geweest zijn dan hij zelf was. Ook daarop was hij voorbereid, maar nu hij het leven had opgegeven, lagen er enkel autoverzekeringspapieren, een aanpasbare verlovingsring en instructies bij overlijden in de grote kist.

Enkele dagen na het trieste inzicht van De Snor was Chauffeur langs zijn raam gepasseerd waaraan een bordje kleefde: "Garagebox te huur, 25 euro per maand, vooraf te betalen." las hij. Hij keek naast het bordje naar binnen in

de kamer en zag een grote witte snor boven de rand van een doodskist uitsteken. Hij klopte op het raam. Het hoofd van De Snor keek even over de rand van de kist, maar ging dan weer naar beneden alsof het geklop een vogel was geweest die zich te pletter wou vliegen tegen het raam. Chauffeur klopte nog eens, dit keer met wat meer vastberadenheid. Voor 25 euro per maand zou hij de man desnoods persoonlijk aan zijn snor naar buiten trekken om die garagebox te kunnen huren. Uiteindelijk klom de Snor met tegenzin uit zijn kist en deed het raam open.

‘Ik ben hier voor de garagebox,’ zei Chauffeur.

‘Dat is dan 25 euro vooraf te betalen,’ zei De Snor.

Chauffeur haalde een briefje van vijf euro te voorschijn en stak het door het raam.

‘Ik heb enkel vijf euro op zak, maar morgen breng ik de rest. Ik woon hier om de hoek in appartement 12B. Chauffeur is de naam.’

‘Ik ben De Snor,’ zei De Snor.

Door het raam schudden ze elkaar de hand.

De volgende dag passeerde Chauffeur weer langs het raam. Hij zette zijn zilveren ring hard op het effen glas en kraste een paar keer met